

"মৰমৰ সন্তানসকল – নিজৰ সুৰক্ষাৰ কাৰণে বিকাৰৰূপী মায়াৰ পিঞ্জৰাৰ পৰা সদায় বাচি থাকিব লাগে, দেহ-অভিমানত কেতিয়াও আহিব নালাগে"

প্ৰশ্ন: পুণ্য আত্মা হ'বৰ কাৰণে পিতাই সকলো সন্তানক কোনটো মুখ্য শিক্ষা দিয়ে?

উত্তৰ: বাবাই কয় – সন্তানসকল, পুণ্য আত্মা হ'বলৈ হ'লে - 1. শ্ৰীমতত সদায় চলি থাকা। স্মৰণৰ যাত্ৰাত গাফিলতি (অৱহেলা) নকৰিবা। 2. আত্মা-অভিমानी হ'বৰ কাৰণে পুৰা পুৰা পুৰুষাৰ্থ কৰি কাম মহাশত্ৰুৰ ওপৰত জয় প্ৰাপ্ত কৰা। এয়াই হৈছে সময় - পুণ্য আত্মা হৈ এই দুখধাম পাৰহৈ সুখধামলৈ যোৱাৰ।

ওঁম শান্তি। পিতাইহে সদায় সন্তানসকলক সোধে। শিৱবাবাৰ কাৰণে এনেকৈ কোৱা নহ'ব যে সতি-সন্তান থকাজন। আত্মাবোৰতো অনাদি হয়েই। পিতাও হয়। এই সময়ত যেতিয়া নেকি পিতা আৰু দাদা দুয়ো আছে তেতিয়াই সন্তানসকলক সম্ভালিবলগীয়া হয়। কিমান সন্তান আছে যিসকলক সম্ভালিবলগীয়া হয়। এজন এজনৰ খতিয়ান ৰাখিবলগীয়া হয়। যেনেকৈ লৌকিক পিতাৰো চিন্তা থাকে নহয় জানো। ভাবে - আমাৰ সন্তানো এই ব্ৰাহ্মণ বংশত আহিলে ভাল হয়। আমাৰ সন্তানো পৱিত্ৰ হৈ পৱিত্ৰ জগতত যাওঁক। ক'ত এই পুৰণি মায়াৰ নলাত যাতে বৈ নাযায়। বেহদৰ পিতাৰ সন্তানসকলৰ প্ৰতি চিন্তা থাকে। কিমান কেন্দ্ৰ আছে, কোন সন্তানক ক'লৈ পঠিয়ালে সুৰক্ষিত হৈ থাকিব। আজিকালি সুৰক্ষাত থকাটোও কঠিন। জগতত কোনো সুৰক্ষা নাই। স্বৰ্গততো প্ৰত্যেকেই সুৰক্ষিত হৈ থাকে। ইয়াত কাৰোৰে সুৰক্ষা নাই। ক'ৰবাত নহয় ক'ৰবাত বিকাৰ ৰূপী মায়াৰ পিঞ্জৰাত (কবলত) ফঁচি যায়। এতিয়া তোমালোক আত্মাসকলে ইয়াত পাঠ পাই আছে। সত্যৰ সংগও ইয়াত আছে। ইয়াতেই দুখধামৰ পৰা পাৰ হৈ সুখধামলৈ যাব লাগে কিয়নো এতিয়া সন্তানসকলে জানিছে দুখধাম কি, সুখধাম কি। যথাযথ এতিয়া দুখধাম। আমি পাপ বহুত কৰিলোঁ আৰু তাত পুণ্য আত্মাসকলে থাকে। আমি এতিয়া পুণ্য আত্মা হ'ব লাগে। এতিয়া তোমালোক প্ৰত্যেকেই নিজৰ ৪৪ জন্মৰ হিষ্ট্ৰী-জিওগ্ৰাফী জানি গ'লা। জগতত কোনেও ৪৪ জন্মৰ হিষ্ট্ৰী-জিওগ্ৰাফী নাজানে। এতিয়া পিতা আহি গোটেই জীৱন কাহিনী বুজাইছে। এতিয়া তোমালোকে জানা আমি সম্পূৰ্ণ পুণ্য আত্মা হ'ব লাগে – স্মৰণৰ যাত্ৰাৰ দ্বাৰা। ইয়াতেই বহুত ঠগ খাই গাফিলতি কৰাৰ কাৰণে। পিতাই কয় - এই সময়ত গাফিলতি ভাল নহয়। শ্ৰীমতত চলিব লাগে। তাৰ ভিতৰতো মুখ্য কথা কয় - এটা হৈছে স্মৰণৰ যাত্ৰাত থাকা, দ্বিতীয়তো হৈছে কাম মহাশত্ৰুৰ ওপৰত বিজয়ী হ'ব লাগে। পিতাক সকলোৱে আহ্বান কৰে কিয়নো তেওঁৰ পৰা আত্মাসকলে শান্তি আৰু সুখৰ উত্তৰাধিকাৰ পায়। আগতে দেহ-অভিমानी হৈ থাকোতে একো জনা নাছিল। এতিয়া সন্তানসকলক আত্মা-অভিমानी কৰি তোলা হয়। নতুনসকলক প্ৰথমতে হদৰ (সীমিতৰ), দ্বিতীয়তে বেহদৰ পিতাৰ পৰিচয় দিব লাগে। বেহদৰ পিতাৰ পৰা ভাগ্যত স্বৰ্গ (বহিস্থ) পোৱা যায়। হদৰ পিতাৰ পৰা ভাগ্যত দোজক (নৰক) পোৱা যায়। সন্তান যেতিয়া প্ৰাপ্তবয়স্ক হৈ পৰে তেতিয়া সম্পত্তিৰ অধিকাৰী হয়। যেতিয়ালৈকে বুজিবপৰা হয় তেতিয়া পুনৰ লাহে লাহে মায়াৰ অধীন হৈ পৰে। সেই সকলোবোৰ হৈছে ৰাৱণ ৰাজ্যৰ (বিকাৰী জগতৰ) ৰীতি-নীতি। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা এই সৃষ্টিখনৰ পৰিবৰ্তন হৈ আছে। এই পুৰণি সৃষ্টিৰ বিনাশ হৈ আছে। এখন গীতাতেই বিনাশৰ বৰ্ণনা আছে অন্য কোনো শাস্ত্ৰতেই মহাভাৰত মহাযুদ্ধৰ বৰ্ণনা নাই। গীতাৰেই এই পুৰোষোত্তম সংগমযুগ। গীতাৰ যুগ মানে আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ স্থাপনা। গীতা হয়েই দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ শাস্ত্ৰ। গতিকে এয়া গীতাৰ যুগ, যিহেতু নতুন সৃষ্টি স্থাপন হৈ আছে। মনুষ্যও পৰিবৰ্তন হ'ব। মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হ'ব। নতুন সৃষ্টিত নিশ্চয় দেৱীগুণ থকা মনুষ্যৰ প্ৰয়োজন নহয় জানো। এই কথাবোৰ জগতে নাজানে। তেওঁলোকে কল্পৰ আয়ুসৰ সময় বহুত দি দিলে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলক পিতাই বুজাই আছে - তোমালোকে বুজি পোৱা যে যথাযথ বাবাই আমাক পঢ়ায়। কৃষ্ণক কেতিয়াও পিতা, শিক্ষক বা গুৰু বুলি ক'ব নোৱাৰি। কৃষ্ণ যদি শিক্ষক হয় তেন্তে ক'ৰ পৰা শিকিলে? তেওঁক জ্ঞানৰ সাগৰ বুলি ক'ব নোৱাৰি।

এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে ডাঙৰ-ডাঙৰসকলক বুজাব লাগে, পৰম্পৰ লগ হৈ পৰামৰ্শ দিব লাগে যে সেৱাৰ বৃদ্ধি কেনেকৈ হয়। বিহংগ মাৰ্গৰ সেৱা কেনেকৈ হয়। ব্ৰহ্মাকুমাৰীসকলৰ কাৰণে যি ইমান হুলস্থূল কৰে পাচত বুজিব এওঁলোকতো সঁচা। বাকী জগতখন হৈছে মিছা, সেইকাৰণে সঁচাৰ নাওঁক লৰাই থাকিব। ধুমুহাতো আহে নহয় জানো। তোমালোক নাওঁ হয় যি পাৰলৈ যোৱা। তোমালোকে জানা আমি এই মায়াবী সৃষ্টিৰ পৰা পাৰ হৈ যাব লাগিব। সৰ্বপ্ৰথমত ধুমুহা আহে দেহ-অভিমানৰ। সেইটো হৈছে সকলোতকৈ বেয়া। এইটোৱেই সকলোকে পতিত কৰি তুলিছে। সেয়েহে পিতাই

কয় কাম মহাশত্ৰু। এইটো যেন বহুত প্ৰবল ধুমুহা। কোনোৱেতো ইয়াৰ ওপৰত বিজয়ো প্ৰাপ্ত কৰিছে। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত গৈ পুনৰ বাচিবলৈ যত্ন কৰে। কুমাৰ-কুমাৰীসকলৰ কাৰণেতো বহুত সহজ সেইকাৰণে নামো কনহেইয়া (কানাই) বুলি গায়ন কৰা হৈছে। ইমান কন্যাসকল নিশ্চয় শিৱবাবাৰেই হ'ব। দেহধাৰী কৃষ্ণৰতো ইমান কন্যা হ'ব নোৱাৰে। এতিয়া তোমালোকে এই পঢ়াৰ দ্বাৰা পাটৰানী হৈ আছাঁহক, ইয়াত মুখ্যত পবিত্ৰতাৰো দৰকাৰ। নিজকে নিজে চাব লাগে যে স্মৰণৰ খতিয়ান ঠিক আছেনে? বাবাৰ ওচৰলৈ কাৰোবাৰ 5 ঘণ্টাৰ, কাৰোবাৰ 2-3 ঘণ্টাৰো খতিয়ান আহে। কোনোৱেতো নিলিখেই। বহুত কম স্মৰণ কৰে। সকলোৰে যাত্ৰা একৰস হ'ব নোৱাৰে। এতিয়া অনেক সন্তানৰ বৃদ্ধি হ'ব। প্ৰত্যেকেই নিজৰ খতিয়ান চাব লাগে - মই কিমান উচ্চ পদ পাব পাৰিম? কিমান আনন্দিত হওঁ? মই সদায় আনন্দিত নহওনো কিয় যিহেতু উচ্চতকৈ উচ্চ পিতাৰ হৈ গ'লো। ড্ৰামা অনুসৰি তোমালোকে বহুত ভক্তি কৰিলা। ভক্তসকলক ফল দিবলৈকেই পিতা আহিছে। ৰাৱণ ৰাজ্যততো বিকৰ্ম হযেই। তোমালোকে পুৰুষাৰ্থ কৰা - সতোপ্ৰধান সৃষ্টিলৈ যাবৰ বাবে। যদি পুৰা পুৰুষাৰ্থ নকৰে তেতিয়া সতৌলৈ আহিব। সকলোৱে জানো ইমান জ্ঞান ল'ব। খৱৰ নিশ্চয় শুনিব। আকৌ য'তে হ'লেও থাকক, এইকাৰণে চুকে-কোনে যাব লাগিব। বিদেশতো প্ৰচাৰ (মিশ্বন) হ'ব লাগে। যেনেকৈ বৌদ্ধসকলৰ, খ্ৰীষ্টিয়ানসকলৰ ইয়াত মিশ্বন আছে নহয়। অন্য ধৰ্মাৱলম্বীসকলক নিজৰ ধৰ্মলৈ অনাৰ মিশ্বন থাকে। তোমালোকে বুজোৱা যে আমি প্ৰকৃততে দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ আছিলোঁ। এতিয়া হিন্দু ধৰ্মৰ হৈ গ'লো। তোমালোকৰ ওচৰলৈ সৰহ সংখ্যক হিন্দু ধৰ্মৰসকলহে আহিব। তাৰ ভিতৰতো যি শিৱৰ, দেৱতাসকলৰ পূজাৰী হ'ব তেওঁলোক আহিব। যেনেকৈ বাবাই কৈছে - ৰজাসকলৰ সেৱা কৰা। তেওঁলোক প্ৰায়ে দেৱতাসকলৰ পূজাৰী হয়। তেওঁলোকৰ ঘৰত মন্দিৰ থাকে। তেওঁলোকৰো কল্যাণ কৰিব লাগে। তোমালোকেও বুজা যে আমি পিতাৰ সৈতে দূৰ দেশৰ পৰা আহিছোঁ। পিতা আহিছেই নতুন সৃষ্টি স্থাপনা কৰিবৰ বাবে। তোমালোকেও কৰি আছা। যিয়ে স্থাপনা কৰিব তেওঁ পালনো কৰিব। অন্তৰত নিচা থাকিব লাগে যে - আমি শিৱবাবাৰ লগত আহিছোঁ দেৱী ৰাজ্য স্থাপনা কৰিবলৈ, গোটেই বিশ্বক স্বৰ্গ কৰি তুলিবলৈ। আচৰিত লাগে যে এই দেশত কি কি কৰি থাকে। পূজা কেনেকৈ কৰে। নৱৰাগ্ৰিত দেৱীসকলৰ পূজা হয় নহয় জানো। ৰাতি হয় যদি দিনো হয়। তোমালোকৰ এটি গীতো আছে নহয় - কি কৌতুক দেখিলো.... মাটিৰ পুতলা সাজি, সুশোভিত কৰি তাৰ পূজা কৰে, তাৰ প্ৰতি আকৌ অন্তৰৰ আকৰ্ষণ ইমান বেছি হৈ যায় যে যেতিয়া ডুবাবলৈ যায় তেতিয়া কান্দি দিয়ে। মনুষ্যৰ মৃত্যু হ'লে তেতিয়া শৱাধাৰো লৈ যায়। হৰিবোল, হৰিবোল বুলি কৈ ডুবাই দিয়ে। অনেকে যায় নহয়নে। নদীতো সদায় আছে। তোমালোকে জানা যে এইয়া জমুনাৰ কণ্ঠ (পাৰ) আছিল, য'ত ৰাস বিলাস আদি কৰিছিল। তাততো ডাঙৰ ডাঙৰ মহল থাকে। তোমালোকেই গৈ নিৰ্মাণ কৰিবা। যেতিয়া কোনোবাই ডাঙৰ পৰীক্ষাত পাছ কৰে তেতিয়া তেওঁৰ বুদ্ধিত উদয় হয় - পাছ হৈ আকৌ এইটো কৰিম, ঘৰ সাজিম। তোমালোক সন্তানসকলেও খেয়াল ৰাখিব লাগে - আমি দেৱতা হওঁগৈ। এতিয়া আমি নিজৰ ঘৰলৈ যাম। ঘৰখনক স্মৰণ কৰি আনন্দিত হোৱা উচিত। মনুষ্যই যাত্ৰা কৰি ঘৰলৈ উভতিলে তেতিয়া আনন্দিত হয়। মই এতিয়া ঘৰলৈ যাম। য'ত জন্ম হৈছিলোঁ। আমি আত্মাসকলৰো ঘৰ হৈছে মূলবতন। কিমান আনন্দিত হয়। মনুষ্যই ইমান ভক্তি কৰেই মুক্তি পাবলৈ। কিন্তু ড্ৰামাত ভূমিকা এনেকুৱাকে আছে যে কোনেও উভতি যাব নোৱাৰে। তোমালোকে জানা যে তেওঁলোকে আধাকল্প নিশ্চয় ভূমিকা পালন কৰিবই লাগিব। আমাৰ এতিয়া ৪৪ জন্ম পুৰা হ'ল। এতিয়া উভতি যাব লাগিব আৰু পুনৰ ৰাজধানীলৈ আহিম। বচ, ঘৰ আৰু ৰাজধানী স্মৃতিত আছে। ইয়াত বহি থাকিও কোনো-কোনোৰ নিজৰ কাৰখানা আদি স্মৃতিত থাকে। যেনেকৈ চোৱা বিৰলা নামক ব্যক্তি আছে, তেওঁৰ কিমান কাৰখানা আদি আছে। গোটেই দিন তেওঁৰ খেয়াল চলি থাকে চাগে। তেওঁক যদি কোৱা বাবাক স্মৰণ কৰা তেন্তে তেওঁৰ কিমান অসুবিধা হ'ব। ক্ষণে ক্ষণে ধান্দা (ব্যৱসায়) স্মৃতিলৈ আহি থাকিব। সকলোতকৈ সহজ হয় মাতৃসকলৰ, তাতকৈ সহজ হৈছে কন্যাসকলৰ। জীৱন্তে মৰি যাব লাগিব, গোটেই সৃষ্টিখনক পাহৰি যাব লাগিব। তোমালোকে নিজকে আত্মা বুলি বুজি শিৱবাবাৰ হোৱা, ইয়াক জীৱন্তে মৰি যোৱা বুলি কোৱা হয়। দেহ সহিত দেহৰ সকলো সম্বন্ধ এৰি নিজকে আত্মা বুলি বুজি শিৱবাবাৰ হৈ যাব লাগে। শিৱবাবাকেই স্মৰণ কৰি থাকিব লাগে কিয়নো পাপৰ বোজা শিৰত বহুত আছে। সকলোৰে অন্তৰেতো বিচাৰে, আমি জীৱন্তে মৰি শিৱবাবাৰ হৈ যাওঁ। দেহৰ বোধ নাথাকক। আমি অশৰীৰী হৈ আহিছিলো পুনৰ অশৰীৰী হৈ যাব লাগিব। পিতাৰ হৈছা যেতিয়া পিতাৰ বাহিৰে অন্য কোনোৱেই স্মৃতিত থাকিব নালাগে। এনেকুৱা সোনকালে হৈ গ'লে তেতিয়া যুদ্ধও সোনকালে আৰম্ভ হৈ যাব। বাবাই (ব্ৰহ্মাবাবাই) কিমান বুজায় যে আমিতো শিৱবাবাৰ হয় নহয় জানো। আমি তাৰ নিবাসী। ইয়াততো কিমান দুখ। এতিয়া এইটো অন্তিম জন্ম হয়। পিতাই শুনাইছে যে তোমালোক যেতিয়া সতোপ্ৰধান আছিলো তেতিয়া অন্য কোনো নাছিল। তোমালোক কিমান চহকী আছিল। যদিও এই সময়ত পইচা কড়ি আদি আছে কিন্তু এইবোৰতো একোৱে নহয়। কড়ি হয়। এই সকলোবোৰ অল্পকালৰ সুখৰ কাৰণে। পিতাই বুজাইছে - অতীতত দান-পূণ্য যদি কৰিছিল তেতিয়া পইচাও বহুত প্ৰাপ্ত হয়। পুনৰ দান কৰে। কিন্তু এইয়া হৈছে এটা জন্মৰ কথা। ইয়াততো জন্ম-জন্মান্তৰৰ কাৰণে চহকী হৈ যায়। যিমানেই ডাঙৰ বুলি কোৱা হয়, সিমানেই ডাঙৰ দুখ পোৱা হয়। যাৰ বহুত ধন আছে তেওঁ আকৌ অনেক কথাত ফঁচি থাকে। কেতিয়াও (জ্ঞানত) স্থিৰ হৈ থাকিব নোৱাৰে।

কোনো সাধাৰণ দুখীয়া হ'লেহে সমৰ্পিত হৈ যাব। চহকী কেতিয়াও সমৰ্পিত হ'ব নোৱাৰে। তেওঁলোকে উপাৰ্জন কৰেই পুত্ৰ-নাতিসকলৰ বাবে যে আমাৰ কুল চলি থাকক। নিজে সেই ঘৰলৈ নাহিব। পুত্ৰ-নাতিসকল আহিব, যিসকলে ভাল কৰ্ম কৰিছে। যেনেকৈ যিয়ে বহুত দান কৰে তেওঁ ৰজা হয়। কিন্তু এৱৰহেল্ডীতো (সৰ্বদা স্বাস্থ্যৱানতো) নহয়। ৰাজত্ব কৰিলেনো কি হ'ল, অবিনাশী সুখ নাই। ইয়াত প্ৰতিটো খোজতেই অনেক প্ৰকাৰৰ দুখ আছে। তাত এই সকলোবোৰ দুখ দূৰ হৈ যায়। পিতাক আহ্বান কৰে যে আমাৰ দুখ দূৰ কৰা। তোমালোকে বুজি পোৱা যে সকলোবোৰ দুখ দূৰ হ'ব। মাথো পিতাক স্মৰণ কৰি থাকা। এজন পিতাৰ বাহিৰে আন কাৰো পৰা উত্তৰাধিকাৰ পাব নোৱাৰি। পিতাই গোটেই বিশ্বৰ দুখ দূৰ কৰে। এইটো সময়ততো জন্তু আদিও কিমান দুখী। এইখন হৈছে দুখধাম। দুখ বাঢ়ি গৈ থাকে, তমোপ্ৰধান হৈ গৈ থাকে। এতিয়া আমি সংগমযুগত বহি আছে। তেওঁলোক সকলো কলিযুগত আছে। এয়া হৈছে পুৰুষোত্তম সংগমযুগ। বাবাই আমাক পুৰুষোত্তম কৰি গঢ়ি তুলি আছে। এয়া স্মৃতিত থাকিলেও আনন্দ থাকিব। ভগৱানে (আমাক) পঢ়ায়, বিশ্বৰ মালিক কৰি গঢ়ি তোলে। এইটো ভালদৰে স্মৃতিত ৰাখিবা যে আমি, তেওঁৰ সন্তানসকল এই পঢ়াৰ দ্বাৰা ভগৱান-ভগৱতী হ'ব লাগে নহয় জানো। ভগৱানতো হৈছে সুখদাতা, তেন্তে দুখ কিয় হয়? সেয়াও পিতাই বহি বুজায়। ভগৱানৰ সন্তানসকল আকৌ দুখত কিয় আছে, যিহেতু ভগৱান দুখ হৰ্তা সুখ কৰ্তা হয় গতিকে নিশ্চয় ভগৱান দুখতেই আহে সেয়েহে গায়নো আছে। তোমালোকে জানা যে পিতাই আমাক ৰাজযোগ শিকাই আছে। আমি পুৰুষাৰ্থ কৰি আছোঁ। ইয়াত জানো সংশয় থাকিব লাগে। আমি বি.কে.সকলে ৰাজযোগ শিকি আছে। মিছা জানো কম। কাৰোবাৰ সংশয় আহিলে বুজাব লাগে যে এয়াতো পঢ়া হয়। বিনাশ সন্মুখত থিয় হৈ আছে। আমি হৈছো সংগমযুগী ব্ৰাহ্মণ টিকনি। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা আছে যেতিয়া নিশ্চয় ব্ৰাহ্মণো থাকিব। তোমালোককো বুজাইছে, সেয়েতো নিশ্চয় কৰিছা (দুট হৈছে)। বাকী মুখ্য কথা হৈছে স্মৃতিৰ যাত্ৰা। ইয়াতেই বিধিনি আহে। নিজৰ খতিয়ান চাই থাকা – মই কিমানলৈ পিতাক স্মৰণ কৰো, কিমানলৈ আনন্দৰ মাত্ৰা বাঢ়ি গৈ থাকে? এইটো আন্তৰিক আনন্দ থাকিব লাগে যে আমাৰ বাগানৰ মালিক, পতিত-পাৱনৰ (মৰমৰ) হাত প্ৰাপ্ত হৈছে, আমি শিৱবাবাৰ সৈতে ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা হাত মিলাওঁ (মৰমৰ উল্ল আদৰনি জনাওঁ)। ভালবাসু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) নিজৰ ঘৰ আৰু ৰাজধানীক স্মৰণ কৰি অপাৰ আনন্দত থাকিব লাগে। সদায় স্মৃতিত থাকিব লাগে যে আমাৰ যাত্ৰা সমাপ্ত হ'ল। আমি এতিয়া নিজৰ ঘৰলৈ যাম, আকৌ ৰাজধানীলৈ আহিম।

(2) আমি শিৱবাবাৰ সৈতে ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা হেণ্ডচেক (কৰমৰ্দন) কৰোঁ, তেওঁ এই বাগিচাৰ মালিকে আমাক পতিতৰ পৰা পাৱন কৰি আছে। আমি এই পঢ়াৰ দ্বাৰা স্বৰ্গৰ পাটৰাণী হওঁ - এইটো আন্তৰিক আনন্দত থাকিব লাগে।

বৰদান: অব্যভিচাৰী আৰু নিৰ্বিঘ্ন স্থিতিৰ দ্বাৰা ফাৰ্ষ্ট (প্ৰথম) জন্মৰ প্ৰালন্ধ প্ৰাপ্ত কৰোঁতা সমীপ আৰু সমান হোৱা
1) যিসকল সন্তানে ইয়াত পিতাৰ গুণ আৰু সংস্কাৰৰ সমীপত আছে, সৰ্ব সম্বন্ধেৰে পিতাৰ সান্নিধ্য আৰু সমানতাৰ অনুভৱ কৰে তেওঁলোকেই তাত ৰয়েল (অভিজাত) কুলত ফাৰ্ষ্ট (প্ৰথম) জন্মৰ সম্বন্ধত সমীপত আছে। 2) ফাৰ্ষ্টত (প্ৰথমত) তেওঁলোকেই আহিব যিসকলে আদিৰ পৰা এতিয়ালৈকে অব্যভিচাৰী আৰু নিৰ্বিঘ্ন হৈ আছে। নিৰ্বিঘ্নৰ অৰ্থ এইটো নহয় যে বিঘ্ন নাহিবই, ইয়াৰ অৰ্থ হ'ল সদায় বিঘ্নৰ ওপৰত বিজয়ী হৈ থাকিব। এই দুটা কথা যদি আদিৰ পৰা অন্তলৈকে ঠিকে আছে তেন্তে ফাৰ্ষ্ট (প্ৰথম) জন্মত সংগী হ'বা।

শ্লোগান: চাইলেন্স (শান্তি, মৌনতাৰ) শক্তিৰে নিগেটিভক পছিটিভলৈ (নেতিবাচকক ইতিবাচকলৈ) পৰিৱৰ্তন কৰা।

!! ওঁম শান্তি !!